

en kummerlig Tilværelse. Det er derfor vel dristigt at sige, at man i al Almindelighed har brugt det frie Skøn saaledes, at der intet er at kritisere. Jeg skønnede yderligere af det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensens Udtalelser, at han mente, der vilde være visse Ulemper ved de forskellige Takster, og tillige mente, at man i nogen Grad kom til at benytte det frie Skøn; men jeg fik ikke det Indtryk af hans Udtalelser, at han ligesom jeg kunde ønske, at det var Kommunalbestyrelserne, som anvendte dette frie Skøn. Det skulde glæde mig, om det ærede Medlems Udtalelser gik i den Retning. Jeg tror at turde mene, at jeg har adskillige Meningsfæller i denne Sag, ogsaa udenfor mit Parti, der med Bekymring ser hen til den Henvisning til Hjælpekasserne, som er gjort af Regeringen, og jeg haaber, at det ved Udvalgsbehandlingen vil lykkes at forene disse Anskuelser saaledes, at det foreliggende Lovforslag kan blive ændret i den Retning, jeg ved disse Udtalelser har antydnet.

Knud Hansen: Det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen udtalte, at nu brød man med Princippet det frie Skøn og gik over til Princippet de faste Takster, men man skulde passe vel paa, at ikke Nissen fulgte med. Det tror jeg, at der er god Grund til at befrygte skal ske paa visse Omraader. Der har været udtalt Ønske om, at Kommunalbestyrelserne maatte have Frihed til at yde Tillæg udover de faste Takster, for saa vidt der indtraf Sygdom og de faste Takster viste sig at være utilstrækkelige. Det kan jeg billige, men der er et andet Forhold, hvor det frie Skøn, om jeg saa maa sige, er flyttet med, og hvor det efter min For mening vil kunne komme til at virke i høj Grad uheldigt. Der staar i Lovens § 6, 3die Stykke, at der med Hensyn til den Aldersrente, som kan oppebæres, kan gøres et Fradrag, der svarer til den Arbejdsfortjeneste, den paagældende har haft. Det kan tidt blive overordentlig vanskeligt at konstatere dette, man vil mange Gange komme ind paa et frit Skøn for overhovedet at kunne fastslaa, hvad den enkeltes Arbejdsfortjeneste har været. Jeg vil blot tage det Eksempel, at en Mand paa Landet har en Ejendom, i hvilken han ikke har mere indestaaende, end hvad der er forenligt med, at han kan oppebære Aldersrente, og han er efter at have opnaaet den Alder, hvor han kan faa Aldersrente, i Stand til at gøre en Del lettere Arbejde, f. Eks. tilse Kreaturerne og andet Arbejde, der ikke kræver saa stor Kraftanspændelse.

Det vil være meget vanskeligt at vurdere, hvor meget denne Mands Arbejdsfortjeneste er, det bliver Sogneraadet, der kommer til at skønne over, hvor meget det kan anslaaes til, og hvor meget der altsaa skal fradrages i Aldersrente. Man kan her komme ind paa en Vilkaarlighed, der kan være i høj Grad uheldig, og som vil bevirke, at Loven ikke virker, som den burde. Eller lad os tænke os en Mand, der ikke kan deltage i det sværere Arbejde, men gøre lidt Havearbejde hist og her og maaske have lidt Fortjeneste derved. Maaske faar han ikke sit Arbejde godtgjort i rede Penge, men faar lidt Varer i Stedet fra den Gaard, eller hvor det nu er, han gør Arbejde. Det vil være vanskeligt for ham at opgøre, hvad hans Arbejdsfortjeneste er, og Sogneraadet skal da skønne over, hvor meget man kan anslaa hans Arbejdsfortjeneste til efter det, han nu har opgivet.

Naar en Mand har naaet den Alder, som giver Ret til at oppebære Aldersrente, bør der overhovedet ikke i denne fradrages noget i Anledning af Fortjeneste, han har ved eget Arbejde; der kan højst være Tale om Fradrag paa Grund af Indtægt, der haves af Formue og Renteindkomst. Tjenestemændene faar jo deres Pension, naar de bliver afskediget efter Ansøgning eller falder for Aldersgrænsen, uden at der er Tale om noget Fradrag deri, hvis de efter Afskedigelsen ved at paatage sig noget Arbejde kan skaffe sig nogen Indtægt. Jeg synes, man skulde stille de Folk, der skal have Aldersrente, paa samme Maade.

Forskellige ærede Medlemmer var inde paa, at adskillige Kommuner vanskeligt kunde udrede, hvad der her paalægges dem, og at man paa en eller anden Maade maatte komme dem til Hjælp. Jeg tror, det vilde være heldigt, om Staten i Stedet for at yde Halvdelen ydede i alt Fald $\frac{3}{4}$ af Omkostningerne ved denne Lovs Gennemførelse. Sidste Sommer rejste den danske Købstadforenings delegerede Krav om, at $\frac{3}{4}$ af Alderdomsunderstøttelsen skulde lægges over paa Staten. At forsørge de gamle, der er udslidt, er en Samfundsopgave, i hvilken alle skatteydende Medlemmer bør deltage i Forhold til deres Skatteevne. Jeg er klar over, at der kan være Landkommuner, som Gennemførelsen af dette Lovforslag kan komme til at tynde haardt paa, og det samme gælder mange Købstæder. Paa den anden Side er der en Del af de saakaldte Skattelykommuner, der ikke nær i samme Grad har Byrder til Forsørgelsesvæsenet og Skolevæsenet. Men der er ogsaa særdeles velsituerede Landkommuner, hvis Skatteydere meget vel kunde yde et større Bidrag til disse